

кой ти гледа сега праздникъ. И взе да раз-
правя, че не знамъ въ кое село, въ нивитѣ, из-
лѣзълъ единъ старъ човѣкъ. Повикалъ едно
момче и му казалъ да му донесе хлѣбъ. Мом-
чето донесло хлѣбъ и старецътъ като го раз-
чупилъ, вжтре въ хлѣба се показало кръвъ. Ста-
рецътъ рекълъ: тази година ще има голѣмъ
берекетъ, ама ще има и война. И се изгубилъ.

— Бабини деветини, — каза дѣдо Василь.

— Ихъ ти пѣкъ! Ти все не вѣрвашъ. Ча-
кай да видишъ какво стана!

— Какво стана?

— Азъ пѣкъ казахъ: да си вървимъ, грѣ-
хота е. А Петровица — не, стой. Азъ съмъ оста-
нала безъ сърдце, ама копаямъ. Изведнажъ като
се обърнахме — единъ старъ човѣкъ съ голѣма
бѣла брада, такъвъ единъ... каточе е слѣзълъ
отъ нѣкоя икона. Гледа ни, гледа, поклати си
главата и рече:

— Не е хубаво, дето работите въ праздникъ.
Не е хубаво...

— Е... Ами вий?

— Неда и Петровица грабнаха мотикитѣ —
и къмъ село. И азъ подире имъ, откъсаха ми
се краката. Като додохме до село и се обър-
нахме — човѣка го нѣма.

— Бабини деветини, — повтори дѣдо Ва-
силь.

Баба Вѣла не каза нищо. Тя бѣше седнала
на одъра, скръстила бѣше ржце и гледаше предъ